

Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 3/3 94. Fremme af
forespørgslen vedtaget 17/3 94).

Begrundelse

Helge Adam Møller (KF):

For ca. fire måneder siden, den 14. december 1993, har indenrigsministeren udsendt en skrivelse til amter, kommuneforeninger og 84 af landets kommuner. I skrivelserne står der, at nu skal der skaffes 14.000 flere pladser til asylansøgere og flygtninge i disse kommuner, og har kommunen ikke egnede arealer, så skal ministeren nok selv finde dem. Ministeren skal nok få kommunerne til at makke ret.

Men det er jo ministeren, regeringen og regeringspartierne, der har hovedansvaret for, at der nu pludselig akut skal bruges 14.000 ekstra pladser. Man har hovedansvaret, fordi ministeren ikke har øget indsatsen i nærområdet markant. Man har hovedansvaret, fordi ministeren endnu ikke har fået gennemført de nødvendige stramninger i asylsagsbehandlingstiden. Man har hovedansvaret, fordi regeringen endnu ikke markant har fået ændret åbenlyst grundløs-proceduren vedrørende asylbehandlinger, således at eksempelvis asylansøgere fra det tidligere Sovjetunionen og fra de gamle Østlande – det er jo lande, som nu er demokratier, lande, som søger optagelse i Europarådet og søger tæt tilknytning til Den Europæiske Union og til NATO – ikke kan få behandlet deres sager ved grænsen i løbet af nogle timer eller en dag eller to, men stadig væk skal belaste asylansøgersystemet i måneder eller i heldigste fald i mange uger.

Og sidst, men ikke mindst – man kan vel næsten kalde det toppen af kransekagen – lader ministeren i sidste uge kundgøre nærmest som en enevældig konge eller en diktator, at nu har ministeren bestemt, at de bosniske flygtninge i Danmark ikke skal have deres midlertidige opholdstilladelse forlænget. Man kan nu søge asyl, når man har været her i to år. Det forslag kan jo få uoverskuelige konsekvenser, og jeg mener også, at det er klart aftalebrud.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at de flygtninge, der er fra Eksjugoslavien, og som er flygtet fra borgerkrigens rædsler, selvfølgelig skal have muligheden for at blive i Danmark, indtil der er ro og fred i Eksjugoslavien, først og fremmest Bosnien. Først på det

tidspunkt skal de vende tilbage; men det har jo også været forudsætningen hele tiden. Man havde en slags helle her i Danmark, men når situationen var normal, så blev der brug for alle kræfter i hjemlandet. Det er altså nu den filosofi, som ministeren fuldstændig uden at forhandle med nogen af dem, der har været med til at lave loven, bare enevældigt ændrer.

På grund af alle disse forhold, og fordi regeringspartierne ikke har været villige til at foretage de andre nødvendige stramninger i udlændingeloven, har ministeren følt sig foranlediget til med bål og brand at true landets kommuner til at oprette snesevis af nye flygtningelandsbyer.

For mig er det klart, at befolkning, kommuner, Folketing og regering har et fælles ansvar for at løse flygtningeproblemerne, og vi må selvfølgelig anerkende – også selv om vi er uenige – at det er den flygtningepolitik, som et flertal i Folketinget bestemmer, der er udgangspunktet for vores behandling af de mennesker, der kommer til Danmark. Men den måde, hvorpå regeringen griber spørgsmålet an bl.a. ved fordelingen af flygtningene, er aldeles utilfredsstillende, og den er efter vores mening, efter masser af kommuners mening og også efter Kommunernes Landsforenings mening uantagelig.

Med henvendelsen til landets kommuner og de slet skjulte trusler forsøger indenrigsministeren og regeringen at føre debatten om flygtningepolitikken over i landets kommuner og kommunalbestyrelser, og da mange kommuner har særdeles svært ved at skaffe områder og bygninger til nye flygtningegrupper, ja, så kan det ikke undgås, at den lokale debat kan give flygtninge det indtryk, at de er katebald mellem forskellige myndigheder, og det kan hverken flygtningene eller det danske samfund være tjent med.

Og til slut: En rimelig fordeling af flygtningene bør ske ad frivillighedens vej, således at behovet for asylpladser og flygtningelandsbyer dækkes gennem incitamenter, tilskyndelse og frivillighed og ikke gennem indgreb og tvang uden om kommunalbestyrelserne. Udpegning af bestemte kommuner til at huse kommende asylcentre og flygtningelandsbyer vanskeliggør i sig selv det fremtidige samarbejde mellem staten og kommunerne.